

Nascuda el 1974 a Barcelona. Vaig estudiar Història de l'Art, teatre, televisió i més coses. He treballat a molts països d'Europa i Amèrica. Fa cinc anys que visc a Albons (Baix Empordà) i mai no havia viscut tant de temps en un mateix lloc. Faig teatre amb noves tecnologies i el públic reneix i juga

“Ja n’hi ha prou de lamentar-se, no parlem de crisi i a treballar”

Tahis Botinas, directora teatral

INMA SAIZ DE BARANDA

Com ha aconseguit que una obra molt experimental com *Let's play?* agradi a gent de totes les edats i condicions i rebi bones crítiques?

No explicaré de què va perquè perd la gràcia i el misteri. Amb una barreja de teatre i nous formats tecnològics, cada persona del públic entra sola a l'espectacle, viu un viatge individual i sensorial a la seva infantesa a través d'una sèrie d'espais i torna a néixer a un món nou sense un manual d'instruccions. Cadascú ac-

tua, juga i reacciona diferent i treu les seves pròpies conclusions, des de joves fins a dones de mitjana edat i avis nonagenaris.

En què consisteix l'experiment?

Imaginin que quan eren infants la mare no els deia: això no es fa, això no es toca, fes allò, no facis això... I pensin com aquella infantesa influencia encara la seva vida, en allò que fan i en allò que voldrien fer però no s'atreveixen a fer. L'obra no es basa només en el teatre experimental i en les noves tecnologies, sinó també en estudis científics sobre com influei-

xen els límits que ens imposen de petits quan som adults.

Què volia ser quan era petita?

Veterinària i protectora d'animals, però quan vaig passar llargues temporades a Peratallada i a Colera i vaig veure que els nens mataven llangardaixos, vaig canviar d'idea. Era una bona nena que estudiava molt i treia bones notes, i ara ja veu el resultat.

Just, el resultat?

Sóc feliç, faig allò que m'agrada, visc al poble que vull, la feina em dóna per viure, la meua obra va bé, anirà més bé i no em lamento.

Els seus col·legues del món teatral es lamenten de les retallades.

No podem viure de les subvencions i molta gent s'hi va acomodar. No he viscut els anys de bonança econòmica perquè treballava a l'Amèrica Llatina. He estat promotora cultural, he treballat a dues televisions de Catalunya, he actuat amb diversos grups de teatre i amb grans directors, però l'únic contracte fix de la meua vida va ser d'un any fent de pallasca a Guatemala.

Què opina de la polèmica cerimònia dels premis Gaudí?

No em posiciono perquè no la veig veure i no em dedico al cinema.

Què li sembla que TV3 tingui menys pressupost?

Fa setze anys que no tinc televisor a casa i quan feia documentals a TV3 i a BTV ja no en tenia. Aleshores ja opinava que la televisió està acabada, que el futur seria internet i la meua tesi doctoral analitzava aquest tema. Em deien boja i semblava una utopia, però ara ja no hi cap jove que prefereixi la televisió que internet. Quin és el problema de TV3? Que treuen les dietes i aquells que es van acomodar i van deixar de ser innovadors hauran de buscar-se la vida com tothom? Senzillament, estem tornant a com estàvem abans, sense dietes.

Li diran ultraliberal o anti-sistema.

No sóc ni una cosa ni l'altra. No sóc crítica, faig el meu camí i que cadascú faci el seu com consideri. Com que no sóc antisistema, m'he creat el meu propi sistema. Ja n'hi ha prou de lamentacions i de parlar de la crisi, el que cal és treballar. Conec gent que porten quinze anys dient que ho deixaria tot per escriure i encara no ho ha fet. En conec d'altres que fa vint anys que diuen que volen anar a viure al camp però no ho faran mai i continuaran lamentant-se. Quan vaig estudiar en una escola molt estricta i elitista als Estats Units, vaig veure joves d'arreu del món que viurien obligats a ser importants quan potser serien més feliços treballant a una pastisseria.

Per on es belluga ideològicament?

Desconfio de la gent que dóna més importància a les idees que a les persones. Cal passar a les petites accions individuals i que cadascú faci el que pugui en el seu entorn quotidià més immediat. Per exemple, qui vulgui que el seu nen no miri tant la televisió, que no l'hi prohibeixi, sinó que li organitzi activitats més divertides que la televisió.

La seva proposta teatral de tornar a néixer en un món nou i sense manual d'instruccions no recorda una mica l'actual situació de crisi?

La crisi no ens pot fer perdre el somriure ni les ganes de treballar. Tenim les eines necessàries a les nostres mans, tenim energia i hem d'arribar al punt de fer allò que volem fer sense deixar-nos influenciar.

JOAQUIM ROGLAN

Seamaster

Ω
OMEGA
 swiss made since 1848

Disponible en

Pere Quera

Joiers des de 1887

Argenteria, 22 - Girona
 Sant Antoni Maria Claret, 10 - Girona
 Avda. 11 de Setembre, 36 - Palamós
 Lasauca, 1 - Figueres
 Tel.: 972 20 46 90